

VRIJDAG 26 JANUARI

ZAVANTEM. St.-Jozefcentrum, 20u.30 "Hoera gehandicapt" van Erik Nagel. Org. Chiro, Sociale raad en Jeugd-raad.

WILLEBROEK. Elcker-ik Gent, Wivak 20u. Kursus Politieke vorming. OUDENAARDE. Jeugdhuis Bokaal, Gevaertsdreef 83, 20u. Solidari-teitsavond Salik.

ANTWERPEN. Elcker-ik, bezoek aan Salik-Quaregneu

ANTWERPEN. Zaal Aalmoezenier, Aalmoezenierstraat, Fuif t.v.v. Oxfam-Wereldwinkel.

BRUGGE. Zaal De Torre, Baliestr. 58, 19u.30 Film: Het geschiedenisboek 8-9. Org. Volkshogeschool en Bevrijdingsfilms.

ERTVELDE. Pastorijsr. 42, 20u. Film: Geschiedenisboek 1-2-3-4 Org. Volkshogeschool en Bevrijdingsfilms

BRASSCHAAT. Jeugdclub Hobnob, 20u. Film: Op wandel in het land van de ouderdom.

GENT. Blandijnberg, 20u. Informatie en debatavond: een nieuwe energieaanpak, openbaar en ratio-neel. Org. Jongsocialisten Gent, Kultuuroopbouw, SVSV, weekblad Links.

GENT; 2oh., Stapelhuis, Ackermansstr. Welke sociale zekerheid willen we? org. Stapelhuis, m.m.v. Van Langendonk; (KUL) Deleeck (ACV); Van Rijssen (Ral); en Werkgroep Alternatieve Economie.

ZATERDAG 27

ANTWERPEN, UFSIA, Rodestr., vanaf 9h.30, jaarlijks congres stichting Léon Lésoil.

HEVERLEE, 10-16h.30, jaarvergadering van ATOL (aangepaste techniek voor de ontwikkelingslanden), van 13h.30: ATOL: fictie of werkelijkheid, Waversebaan, 220, inl. 016/22.45.17.

ZONDAG 28

GENT, actie rond de verhoging van de dokterstarieven, in het Academisch Ziekenhuis, spandoeken zelf meebrengen.

VILVOORDE, galerij De Met, Grote Maekt, 15h., film Geschiedenisboek, 6-7-8-9; org. Socrates filmclub, m.m.v. Bevrijdingsfilms.

MAANDAG 29

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr. 46, Hoe nieuw denken filosofen, Baudrillard, inl. Door L. Van Bladel.

TURNHOUT, De Warande, 2oh., Warandestr. 42, film: geschiedenisboek 1-2-3; org. Volkshogeschool Elcker-ik.

DINSDAG 30

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr. 46, film: Shivins bruiloft.

ANTWERPEN, Vrouwencentrum, Meir 80, van 9h.30-15h.30, start basis-kursus "vrouwen nemen vorming in eigen handen, gedurende 8 opeenvolgende dinsdagen, i.s.m. stichting Lod. de Raet.

LEUVEN, aud. Vesalius, Van Evenstr. 2 d, 2oh.30, film: op wandel in het land van de ouderdom, org. de andere film.

LEUVEN, 2oh., informatieavond, ICYE, internat. jongerenuitwisseling, Isol, Vesaliusstr. 34.

LEUVEN, 2oh., de organisatie van de gehandicaptenzorg, org. Biezondere jeugdzorg, Blijde Inkomststr. 115.

WOENSDAG 31

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr. 46, cyclus Dokters aan het woord, org. Elcker-ik. GENT, Neen aan de Wapenhandel, omschakeling wapenindustrie, Kon. Astridlaan 27, (vlakbij station) Nationale vergadering, iedereen welkom.

GENT, Hoogstr. 9, 2oh., Kursus Vlaamse beweging, sociale beweging, van de 1 e, wereldoorlog tot 1944.

GENT, 2oh., Elcker-ik, zaal VTB., aan de Paddenhoek, start Vormingsreeks: "Vrouwen en hun situatie, Een dag uit het leven van Martha Koenen, door het Trojaanse Paard, inl. tel. 091/23-50-34. ANTWERPEN, Elcker-ik, 2oh., Consciencestr. 46, de zachte dood, over alcoholisme en drugs, m.m.v. de Wetenschappelijke Vereniging van Huisartsen.

DONDERDAG 1

OOSTENDE, ciné Corso, Langestr. 9, film: afschuwelijk, vuil, en boosaardig, Italiaanse Komedie van O. Stola, om 2oh.45.

GENT, Elcker-ik, Hoogstr. 9, 2oh., start vormingscyclus: politiek dat is niets voor mij, inl. 091/23.50.34.

ANTWERPEN, 2oh., Elcker-ik, Consciencestr. 46, start vormingscyclus kernwoorden bij Marx, inl. 031/39.38.68.

VRIJDAG 2

ANTWERPEN, Week-End van het Anti-Fashistisch Front, bondsgebouw, Ommeganckstr. 47-49, film in naam van de Fuhrer.

ZATERDAG 3

ANTWERPEN, 14h., St. Jansplein, betoging van het A.F.F., racisme, fascisme, apartheid, neen, na de betoging in zaal Cécil, Van Arteveldestr., info-beurs van 17 tot 19h. Stickers te verkrijgen bij Oxfam Wereldwinkel.

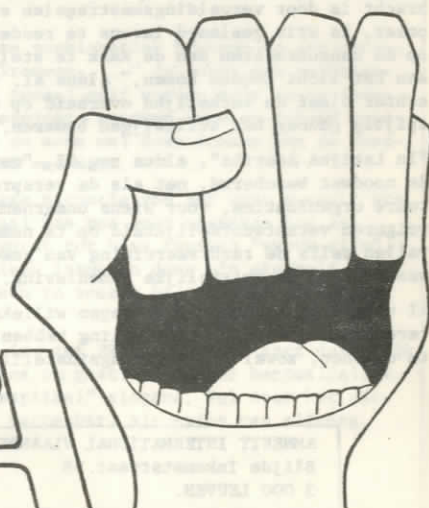
NIEUWPOORT, 2oh., zaal Paviljoen, optreden van Bots. BORGERHOUT, Gildenhuis, Wijnegerustr. 27, 2oh., Buurtbal, org. Buurt-opbouwwerk de drei pleintjes.

ZONDAG 4

ANTWERPEN, vervolg W.E. v.A.F.F., Van Arteveldestr., zaal Cécil, info-beurs van 10-12h.

AGENDA

BPA

BPA

Jrg. 5 / 26-1-79 / nr. 167

EINDREDAKTIE: VLAMINGENSTRAAT 124 3000 LEUVEN. tel: 016/23.87.33. br: 068-0568490-97. abonnement: 40nrs=500fr 20nrs=300fr ver. uitg.: J. Rohaert Vlamingenstraat 124 Leuven.

BINNENLAND	
3-4.	Weer een dokwerker dood in de Antwerpse haven.
4.	Aktie aan de Antwerpse ziekenhuizen.
5-6.	1979 : Gelukkig Dopjaar.
6-7.	De lange arm van Mobutu in België.
8.	Vrije radio's in België.
BUITENLAND	
8.	Flash: Spanje : 160 000 arbeiders staken voor loonsverhoging.
9-11.	Ooggetuigeverslag uit Iran.
11-12.	Stakingen in Groot-Brittannië : het werk van de basis.
NIEUWE UITGAVEN	
13.	-ECG. Rechtszekerheid in Europa. Journal des juristes démocratiques. -NU : maandblad van de jong-socialisten. -Het Werktheater speelt met de dood.
14.	-Autogestione : trimestrieel tijdschrift voor anarcho-syndikalistische actie.
KOMMUNIKEES	
14.	-Persmededeling van de groepspraktijk te Hoboken. -"Vrouwen, als het aan ons ligt."
15.	-Oproep tot de Latijns-Amerikaanse bisschoppen. -Stop de heksenjacht. -Persmotie van de Belgische Jeugdbond voor Natuurstudie.

De vzw BevrijdingsPersAgentschap verzamelt en verspreidt informatie over alle activiteiten die kaderen in de klassen- en bevrijdingsstrijd. Het BevrijdingsPersAgentschap wil een schakel vormen voor allen die al of niet georganiseerd, het kapitalisme fundamenteel in vraag stellen en/of strijden voor een socialistische maatschappij. Hier toe moet een korrespondentennet over heel Vlaanderen, in elk bedrijf en elke aktiehaard worden uitgebouwd!

Als jij ook met ideeën rondloopt om vanuit jouw streek of straat bijdragen te leveren, wacht dan niet langer, en neem contact op met de redactie te Leuven.

Je kan ook altijd op ons beroep doen om een vergadering bij te wonen, een perskonferentie of een betoging. Bel dan even naar de dichtsbijzijnde kern.

BPA/HASSELT
Rederijkerstraat 45/6
3500 HASSELT

BPA/KORTRIJK
Burgemeester Pijckestr., 40
8500 KORTRIJK

BPA/LEUVEN
Vlamingenstraat, 124
3000 LEUVEN (016/23.87.33.)

BPA/GENT
Minnemeers, 3
9000 GENT

BPA/ANTWERPEN
Cogels Osylei, 5
2600 BERCHAM (031/36.81.08.)

In BPA 158 werd de situatie van de Australische inboorlingen in het daglicht gesteld. Men zal zich herinneren, hoe op een mensonterende manier de inboorlingen van hun land werden beroofd, tot meerdere eer en glorie van de multinationals die ginder aan uraniumontginning doen. Mike, Joyce en Jacob, de afgevaardigden van de North Queensland Aboriginals Land Council, die West-Europa afreisden om hun strijd kenbaar te maken, hebben in samenwerking met Alfa-Turnhout, de hieronderstaande brief opgesteld. Zij hebben ons gevraagd die zo talrijk mogelijk op te sturen naar het Australische parlement én naar de leider van de Australische oppositie. Wij roepen al onze lezers op aan deze oproep gevolg te geven, als blijk van daadwerkelijke solidariteit. De tekst luidt als volgt:

The Honourable the Speaker and Members of the House of Representatives in Federal Parliament assembled.

The petition of the undersigned citizens in the country of Belgium respectfully sheweth:

- 1) that we disagree wholly with the export of uranium from Australia because of the danger to the people of Australia and the people of the rest of the world;
- 2) that we fully support the aboriginal people of Eruhem Land and Aurukun in their fight against the multi-national companies who are wanting to mine on their land and thus destroy their whole land and lifestyle - culturally and physically;
- 3) that we urge the Federal Government of Australia to accept its responsibility under the 1961 Referendum to legislate for Aboriginal people throughout Australia; and to acquire all existing Reserves throughout Australia and Queensland for the Aboriginal people, your Petitioners, therefor, Humbly Pray that the Parliament of Australia will agree to the petitioners sincere requests so that the fundamental basic human rights of peoples living all over the world can be respected.

And your Petitioners, as in duty bound, will ever Pray.

Name and adress.

Opsturen naar: The Chairman and the Members
of the House of Representatives
Parliament House
CANBERRA - AUSTRALIA

Kopie naar: The Leader of the Opposition
of the House of Representatives
Parliament House.
CANBERRA - AUSTRALIA.

Nederlandse Tekst : zie ommezijde.

De inhoud van de brief komt hier op neer:

De ondertekenaars van de brief stellen:

1) dat zij de export van uranium uit Australië volledig afkeuren gezien het gevaar dat dat meebrengt voor het Australische volk en de gehele wereldbevolking;

3) dat zij de strijd van de Aborigines tegen de multinationals volledig ondersteunen - multinationals die door hun ontginning het land vernietigen en cultureel en fysiek de levensstijl van de inboorlingen in gevaar brengen;

3) . zij vragen . de Australische overheid hun verantwoordelijkheid op te nemen; zij vragen het Parlement akkoord te gaan met de eisen zodanig dat de elementaire mensenrechten over de gehele wereld kunnen gerespecteerd worden.

WEER EEN DOKWERKER DOOD IN ANTWERPSE HAVEN.

Als wij in de krant de rubriek gebroken armen en benen doorkijken wat lezen wij dan? Neem de berichtjes over ongevallen in de haven van Antwerpen. Op 13 januari stonden daarover 3 berichtjes in het dagblad De Morgen (zie hiernaast). Twee lichte ongevallen, één met dodelijke afloop. De achtergrond -het helse ritme en het verwaarlozen van de veiligheid, allebei ten dienste van de winst van de patroon- is tragisch.

Op kaai 346 der Antwerpse dokken kantelde op 12 januari een heftruck en verpletterde een dokwerker van de morgenschip. Er lag inderdaad sneeuw, wat het veilig werken dikwijls onmogelijk maakt. Maar de hoofreden was dat de dokwerker die de vorklift aanpikte om deze door een kraan te laten opheffen alleen stond voor deze job. Daardoor kon hij niet controleren of de vier haken waarmee men het gevaarte van de grond tilt, wel degelijk vast zaten. De vorklift van anderhalve ton kantelde op de arbeider die nagevoeg op slag dood was. Indien er vier dokwerkers hadden gestaan -iets wat door de wet wordt voorgeschreven- zou Honoré Roggeman niet omgekomen zijn. De eigenlijke schuldige is dus de patroon van het havenbedrijf die weigerde het nodige volk aan te werven.

Man onder heftruck

ANTWERPEN — Gistermorgen omstreeks 7 geraakte aan 346 dd een heftruck vast in de sneeuw en kantelde. De bestuurder, de 43-jarige Honoré Roggeman, Kouter 256 in Kieldrecht, werd daarbij zwaar gewond en hij overleed tijdens zijn overbrenging naar het ziekenhuis. (de morgen: 13/1/79)

Aan de haven van Antwerpen is het de gewoonte van vele Stouwerijen om te werken met onderbemande ploegen. Hoewel dat uitdrukkelijk door de wet wordt verboden, is het al jarenlang van zwang. De vakbonden van de haven worden geleid door topmannen die verstrengeld zitten in het politieke en economische leven. Dat verklaart het feit dat de dokwerkers van hun vakbonden zowel als geen steun ontvingen in hun strijd voor veilig werken, integendeel. Verschillende strijdbare dokwerkers werden de laatste jaren uit hun

Havenarbeider verongelukt

Het 10/1/79
ANTWERPEN. — Aan nr. 420 der dokken geraakte de arbeider Marcel Beck (49), Berkenlaan 89, Rumst, geplet tussen een tractor en een spoorwegwagon. Hij werd overgebracht naar de reanimatieafdeling van het nr. 438 der dokken en vandaar naar het Stuijvenbergziekenhuis. Hij overleed echter tijdens de overbrenging aan zijn opgelopen verwondingen.

vakbond -hetzij de socialistische de katholieke of de liberale- gegooit precies omdat ze aandrongen op het respecteren van de wetten op de veiligheid. Het is duidelijk dat de vakbondstop aan de haven aan hetzelfde zeel trekt als de patroons. Samen zetelen ze in de Sanktiekommisie, een tuchtorgaan dat om dikwijls aanvechtbare redenen de dokwerkers afdankt. Aan de dok wordt de jacht op winst hoger gewaardeerd dan een mensenleven. En hoewel de patroons stenen uit de grond kloegen, en onder andere hevig van leer trokken tegen de concurrentie van de Zeebrugse haven, toch was 1978 een prachtjaar voor hen. Afgelopen jaar werd in Antwerpen 97.878.970 BRTon verscheept, dat is een nieuw rekord in de geschiedenis van onze grootste haven.

De Antwerpse dokwerker wordt bewonderd als zijnde de snelstwerkende dokwerker van de Europese havens. De winst wordt nog verhoogd doordat de ploegen dagelijks onderbemand zijn. De socialistische vakbond pretendeert dagelijks jacht te maken op patroons die te weinig volk tewerkstellen. Het is zo dat een firma die de wet overtreedt kan worden beboet. Door het werk van de vakbonden werden op die manier in 1978 bv. in de maand oktober 98 en in november 80 klachten behandeld; daarbij werden respek-

tievelijk patroons beboet tot 509.305 en 487.400 frank. Maar wat blijkt nu? Dat de patroons zich helemaal niet storen aan die boetes. Ze zijn overigens niet in verhouding tot de enorme winsten die worden gemaakt uit het te weinig aannemen van volk.

Bovendien zijn deze onderbemande ploegen verwerpelijk omdat ze werkwillige dokwerkers verplicht te stempelen of elders werk te zoeken. Dagelijks zijn er van de 11 à 12.000 Antwerpse havenarbeiders gemiddeld meer dan 2.000 werkloos. En dit terwijl er werk is.

Een laatste reden waarom de onderbemande ploegen moeten verdwijnen aan de haven ligt in het feit dat werken in een onderbemande ploeg gelijk staat met gevaarlijk werken. Aan de Antwerpse haven ligt het arbeidsritme zeer hoog. De vermoeidheid die daaruit voortvloeit is er oorzaak van dat de aandacht niet steeds even groot is bij de werker. En daar komt dikwijls bij dat werk met 2 man wordt gedaan, waar er normaal 4 moeten zijn. De dokwerkers worden dan dikwijls gesust met de belofte dat ze een overuur bijbetaald worden, doch met geld betaald men geen verninkingen of mensenlevens. Er is één kliniek aan de kaaien waar men per dag gemiddeld 35(vijfendertig) ongelukken verzorgt, gebeurd tijdens het werk.

Doordat het werk snel moet gaan verwaarloost men de veiligheidsvoorschriften, want tijd is geld zeggen de havenbaronnen. Dikwijls wordt er in eenzelfde luik verschillende soorten produkten ge-

Duim afgerukt

ANTWERPEN — Aan het nummer 496 der dokken verloor de 53-jarige Frans Smet uit Beveren, Kerselaarhof 11, zijn rechterduim. De vinger werd afgerukt toen hij geklemd raakte tussen een balk en een metalen plaat. De man werd naar O.L.V. Middelaars in Deurne gevoerd.

(Foto: krukhaak)

stouwd, en die vereisen dikwijls heel verschillende waaiers, stropen en paletten waarmee de lading wordt aangebracht. Welnu, in het kader van de tijdswinst vertikt de patroon het de veiligste materialen aan de kraan te hangen. Het gevolg over 1978, verscheidene dodelijke ongevallen, en enkele duizenden gekwetsten, al dan niet levenslang. Men mag immers niet vergeten dat het werk aan de haven zeer veel vergt van het lichaam, en dat bv. een beenbreuk die niet optimaal geneest kan betekenen dat de betrokkene in kwestie 'niet meer mee kan'. Het in gebreke blijven van de veiligheid aan de haven wordt dus veroorzaakt door de jacht op winst van de patroons die een (letterlijk) moordend ritme op leggen met zo weinig mogelijk kost.

Voet gebroken
(de morgen 13/1/79)
ANTWERPEN — Aan het nummer 369 der dokken geraakte de 45-jarige Marcel Foets uit Ranst, Oude Vaartstraat 31, met zijn linkervoet geplet tussen twee pakken ijzer. Hij hield er een gebroken voet aan over en diende overgebracht naar de kliniek aan de Kipdorpvest.

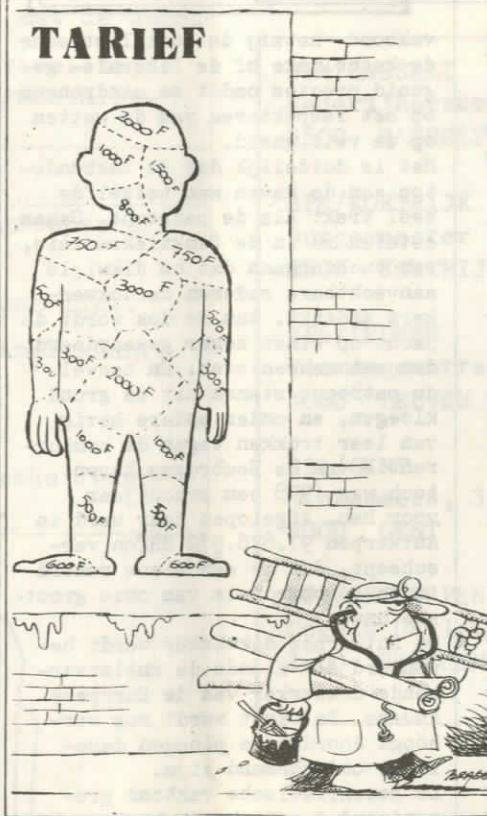
Veilig werken zou één van de centrale eisen moeten zijn van de vakbonden, maar deze blijven jammerlijk in gebreke. De enkele strijdvaardige dokwerkers die toch pogen de veiligheidsvoorschriften te laten naleven, hebben dikwijls schrik. Want velen onder hen vlogen al het Bedrijf uit, alleen maar omdat ze op hun rechten stonden.

AKTIE AAN DE ANTWERPSE ZIEKENHUIZEN.

(BPA/ANTWERPEN 14/1/79.)

Zondag 14/1 voerden een 30-tal mensen van verschillende organisaties waaronder, Wereldscholen, RAL, jeugdhuis SORM en Amada een pamfletactie aan de Antwerpse ziekenhuizen tegen de verhoging met 4% van de dokterstarieven. In het pamflet kloegen ze de houding van de staat aan die eens te meer toestaat dat de dokters als financieel bevoorrechte groep hun eisen kunnen doordrukken, dit in tegenstelling met de arbeidersbevolking dat in de huidige krisistijd het slachtoffer is van de feitelijke loonstop, werkloosheid en sociale afbraak. De besluiteloosheid van de staat i.v.m. deze kwestie door het niet toepassen van art. 52 (zie BPA 165) wordt op de korrel genomen. Zij ondersteunen de actie van de sociaal-verzekerden tegen de staat om dit artikel erdoor te krijgen. Als tweede schuldige van de huidige situatie, duiden zij de farmaceutische industrie die op dit ogenblik één van de bloeiendste bedrijfstakken is. "Geen gezondheidszorg voor het geld, wel voor het volk."

Maar vooral de positie van de dokters zelf wordt aangevallen. Zij triomferen nu na het mislukken van het nationaal akkoord. In deze actie wordt vooral deze groep gevisieerd. De manifestanten komen op voor de onmiddellijke toe-

passing van art. 52 dat dwingende tarieven oplegt aan de artsen. Doch zij gaan verder. Zij komen op voor een genationaliseerde gezondheidszorg, waar dokters vergoed worden met een vast maandloon en waar verzorging en geneesmiddelen gratis ter be-

schikking van de bevolking staan. Daarbij wordt verwezen naar het Engelse model.

De actie ging door tijdens de bezoeken zodat veel bezoekers bereikt zouden worden. Veel mensen reageerden dan ook zeer positief en reakties als "het wordt tijd dat ze die eens aanvallen", waren niet uit de lucht. Dit werkte bemoedigend en vooral hartverwarmend wat wel nodig was met bijna bevroren voeten.

Al vrij vlug kwam men door de voorraad pamfletten zodat de actie aan verschillende ziekenhuizen, o.a. Stuyvenberg en Middeheim vroegtijdig onderbroken moesten worden. Dezelfde actie had die dag plaats in verschillende ziekenhuizen in Mechelen, St niklaas, Temse, St Gillis, Hamme en Dendermonde.

's Avonds had in St Niklaas een aktiefest plaats wat echter uitliep in een vergadering om de verdere planning van de actie te regelen.

Op het programma stond een discussie met De Brabanter, doch die stuurde zijn kat.

Men is van plan regionale akties te blijven voeren in Antwerpen en Oost-Vlaanderen, maar ook de andere provincies te betrekken. Besloten werd om op 28 januari te Gent aan het academisch ziekenhuis een algemene actie te voeren, misschien gevolgd door een betoging.

1979 : GELUKKIG DOPJAAR.

De KAJ heeft het nieuwe jaar ingezet met een nationale campagne rond de werkloosheidsproblemen. Bedoeling was om tijdens de eerste week van het nieuwe jaar aan de doplokken een 35 000 nieuwjaarsbrieven uit te delen. Met deze actie wil de KAJ het initiatief van de massa van werklozen stimuleren, hen aanzetten om actief aan een dopperskomitee deel te nemen of ermee te beginnen. Op 24, 25 en 26 mei zullen meer dan 5000 jongeren rond deze problematiek samengebracht worden om het Manifest 79 af te kondigen.

WERKLOOSHEIDSTATISTIEKEN.

Op 31 december 1978 bedroeg het aantal uitkeringsgerechtigde volledige werklozen 300.932. Dit is 3.855 of 1,3 % meer dan op het einde van november 1978. In december 1977 bedroeg het aantal volledig werklozen 290.359 eenheden. Het is echter boerenbedrog de bevolking wijs te maken dat de werkloosheid enkel tot deze groep beperkt blijft. Dagelijks zijn nagenoeg 500.000 werkers direct gekonfronteerd met de werkloosheid.

uitkeringsgerechtigde	297.077
volledige werklozen	
gedeeltelijk werklozen	53.575
(daggemiddelde)	
andere verplicht ingeschrevenen (geschorsten)	35.317
vrij niet werkende ingeschrevenen	19.621
door de overheid tewerkgesteld (meestal 1 jaar)	26.138
stages voor jongeren	29.370
bruggensioenen (voor velen gedwongen)	46.988
bijzonder tijdelijk kader	16.111
der	
TOTAAL	524.197

Zwaarst door de crisis getroffen zijn de vrouwen en de jongeren. Eind 1978 was 32 % van het totaal aantal volledig werklozen jonger dan 25 jaar, terwijl op hetzelfde tijdstip in 1970 dit slechts 12 % bedroeg. Van de 100 jongeren waren er eind juni 1977 slechts 17 toegelaten op grond van gedane studies. De idee dat een grote groep jongeren eerst studeren op kosten van de staat en hun ouders en dan nog eens rustig gaan doppen wordt door de cijfers niet bevestigd. De overgrote meerderheid van de jongeren heeft recht op uitkering op basis van hun gepresteerde arbeid. Waar het in "ons" maatschappelijk bestel ge-

woon evident is dat als het slecht gaat de kleinen daarvan de eerste slachtoffers zijn, dan wordt dit ook konsekwent doorgetrokken naar de werkloosheidssituatie van de jongeren.

M.a.w. het zijn de laagst geschoolden die het zwaarst door de werkloosheid getroffen zijn. Als we de scholing van jonge werklozen statistisch indelen komen we tot het volgende resultaat :

Algemeen vormend	
-lager sekundair (al dan niet beëindigd)	44,8 %
-sekundair	10,6 %
Technisch	16,7 %
Beroeps	20,9 %
Andere (ook universitair : 0,4 %)	7 %

Hierbij komt nog dat jongeren die afstuderen in een aantal technische leergangen zoals technisch landbouw- en tuinbouwonderwijs, snit en naad, huishoudkunde enz. onder geen enkel beding kunnen gaan doppen. Het betreft hier uiteraard vooral arbeiderskinderen. Ondanks het feit dat het beheerskomitee van de RVA (waarin naast de mensen van de RVA ook de werkgevers- en werknemersorganisaties vertegenwoordigd zijn) vorig jaar eenparig het advies gaf om al deze studies tot de werkloosheidsuitkeringen toe te laten, werd dit door de minister van arbeid Spitaels geweigerd.

DE KAJ-AKTIE.

De huidige actie van de KAJ is een uitloper van haar studiedagen in Blankenberge in 1975. De toen voorgestelde oplossingen lagen allemaal sterk in de geest van het derde arbeidscircuit. Door de meer radicale groepen zoals bv. de ACV-jongeren Leuven voorgestelde structurele eisen als de onmiddellijke invoering van de 36-

urenweek met behoud van loon, vonden nog geen plaats in de kongresbesluiten. Maar los van alle inhoudelijke kritiek bleek Blankenberge 75 voor de KAJ in elk geval de start van een werklozenwerking : er werden kampen opgezet om karweitjes te gaan opknappen in bejaardentehuizen, in Heusden werd een kinderopvang opgezet, in Paal een infocentrum, in Kortrijk, Turnhout, Oostende en op verscheidene plaatsen in Limburg organiseren de doppers zich. Elke week komen er gemiddeld tussen de vier en de vijftien werklozen een halve dag samen om er te praten over de rechten en plichten van de werkloze en de oorzaken van de werkloosheid te ontleden. Naar buiten uit kristalliseert zich dat in het uitgeven van een dopperskrant die aan de stempelokken wordt verkocht. Sinds enige tijd worden deze groepen begeleid door werknemers van het Biezonder Tijdelijk Kader. Voornaamste problemen in deze werking blijken het wegwerken te zijn van de moedeloosheid van de meeste werklozen en het verzekeren van de continuïteit (want zelfs in deze gezegende tijd

vinden sommigen nog werk) van de groepen.

Op nationaal niveau organiseert de KAJ de Alternatieve Productie Ketten: de bedoeling hierbij is dat een aantal werklozen 14 dagen samenleven, produceren (kaarsen maken, batikken, weven) en het geproduceerde verkopen door distributiekanaalen op te zetten om zo een stuk zelfbeheer aan de lijve te ondervinden.

Belangrijk is in elk geval dat kleine groepen ook één vuist maken. Daarom wordt eind mei te Genk een grote ontmoeting opgezet waar de onderzoeksresultaten van de dopperskomitees zullen worden samengebracht en besproken. Op basis hiervan zal Manifest 79 worden afgekondigd: een eisen en werkprogramma voor de komende jaren.

Nochtans ligt juist in die éénheid het zwakste punt van geheel deze aktie. Alhoewel, volgens de KAJ, deze dopperskomitees zich expliciet ook richten tot niet-kajotters, blijkt daar in de praktijk niet zoveel van te merken. Bestaande dopperskomitees (die buiten de KAJ ontstonden) blijken van niets af te weten en evt. samenwerking met de socialistische zuil wordt maar huiwerig bekeken. Nationale akties tegen de werkloosheid werden in het verleden immers steenvast gekelderd door één van de twee zuilen (of kampen?) van de arbeidersbeweging. Werklozenwerking was voor de bonden al te vaak werklozenwerving. De eenheid aan de basis van mensen zonder werk, zonder noemenswaardig inkomen, mensen die mekaar dagelijks ontmoeten in de ellenlange rijen aan de stempellokalen, die eenheid lijkt nog erg verwijderd te liggen van de nationale sekretariaten te Brussel.

Maar elke aktie die werklozen samenbrengt is een stap, betekent dat datgene wat reeds lang roert aan de basis toch ook naar boven begint door te zijpen.

DE LANGE ARM VAN MOBUTU IN BELGIE.

In vorig nummer (BPA/166) meldden we in het kort dat tegen een aantal Zaïrese studenten, tevens opposanten van het Mobutu-regime, een uitwijzingsprocedure werd ingezet. Het belang van deze zaak bracht ons er toe dit alles uit te diepen. Het is namelijk zo dat rond deze gebeurtenissen een kwalijk geurtje hangt. Men herinnert zich dat noch de Belgische regering, noch Mobutu, opgetogen waren met de uitspraken van een aantal in België verblijvende opposanten van de diktator. Onder rechtstreekse druk van Zaïre werden er zelfs enkele door de rijkswacht verhinderd een perskonferentie te geven. Enkele tijd nadien, toen de gemoederen weer wat bedaard waren, vond CVP-fraktieleider Blanckaert het nodig hierop terug te komen. Hij vond dat het statuut van politiek vluchteling maar eens grondig moest nagekeken worden om dergelijke dingen in de toekomst te vermijden. Opvallend is nu, dat enkel Zaïrese studenten worden lastig gevallen door het Ministerie van Justitie, dat geleid wordt door, jawel, CVP'er Renaat van Elslande.

DE FEITEN

Wat zijn nu de feiten?

K. is de zoon van een Lumumbist, die in 1963 door het leger van Mobutu werd gedood. Hij woonde in bij zijn oom in Kinshasa. Deze wordt echter betrokken bij het "mislukte komplot" van mei 1975, dat leidde tot de veroordeling van verscheidene militairen en burgers. De oom van K. kreeg vier maanden gevangenisstraf, maar werd sinds het proces nooit meer weergezien. K. zelf werd gearresteerd en kende allerlei moeilijkheden, tot hij in april 1977, dank zij een Italiaans missionaris, kon ontsnappen. Zo belandt K. in Rome, waar hij 4 maanden werkt, deels om de vliegtuigreis terug te betalen, deels om de treinreis naar Brussel te kunnen bekostigen. Hij wil immers van in den beginne naar België, om er politiek asiel te vragen; zijn verblijf in Italië is dus van bij het begin voorlopig. Zijn aanvraag tot het verkrijgen van het statuut van politiek vluchteling, wordt na 10 weken niet ontvankelijk verklaard, omdat België niet zijn eerste land van onthaal was. K. had in Italië asiel moeten vragen. Op 31 januari 1978 krijgt K. een bevel het land te verlaten voor 5 februari '78. De motivering van dit uitwijzingsbesluit is: niet-erkenning vluchteling UNO, onregelmatig verblijf.

Het bevel het land te verlaten, werd verscheidene keren verlengd na tussenkomen van de verdedigers van K. Tot de man op 4 oktober van vorig jaar, gearresteerd werd. Hij werd eerst overgebracht naar de gevangenis van St.-Gilles, daarna naar Merksplas, in afwachting dat een Ministerieel Terugwijzingsbesluit (een bijzonder zware maatregel) zou ondertekend worden. Dit besluit werd uitgevaardigd op 26 okt. '78 om op 4 nov. '78 uitgevoerd te worden. Het leek ons nuttig even na te gaan hoe het ministerie deze beslissing argumenteert.

DE ARGUMENTATIE

De motivering van het besluit vinden we in de brief van de minister aan volksvertegenwoordiger Glinne, die zich met deze zaak bezighoudt. De minister schrijft en wij citeren: "... in België aangekomen op 11 augustus 77 richtte hij zich tot het Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen om het statuut van politiek vluchteling aan te vragen. Die erkenning werd hem geweigerd omdat België niet het eerste land van onthaal was. Hij werd dan ook in overeenstemming met de ter zake geldende rechtspraak, aangemaand het Belgisch grondgebied te verlaten. Om dan de moeilijkheden die hij ondervond te ontwijken, liet hij zich doorgaan als kandidaat

student. Deze handelwijze is principieel niet te verantwoorden aangezien K. aldus tegelijkertijd op verschillende paarden heeft gewed.

De VZW Solidariteit Vreemde Studenten stelt dat deze argumentatie vanwege de overheid duidelijk fout is. K. liet zich niet "doorgaan" als student nadat hij geïnformeerd was over het feit dat zijn aanvraag voor het statuut van politiek vluchteling niet kon worden aanvaard, en hij deed dit ook niet "om de moeilijkheden die hij ondervond te vermijden". Hij was ingeschreven aan de ULB op 6 sept. 77, terwijl hij het statuut pas aanvroeg op 18 okt. 77. Daarbij getuigden verschillende van zijn professoren dat K. een uitstekend student was, die regelmatig de lessen volgde, vanaf het begin en gedurende heel het academiejaar 77-78. Verder stelt men dat wanneer het ministerie van Justitie verplicht is een uitwijzingsbevel uit te schrijven volgens "een ter zake geldende rechtspraak", het ook waar is dat het al altijd mogelijk is geweest een aanvraag tot verblijf in te dienen op een andere basis (bv. die van het student zijn).

Het ministerie antwoordt dat K. niet aanvaard kan worden als student, omdat hij in feite politiek vluchteling is en daardoor geen garanties kan geven dat hij na zijn studies naar zijn vaderland kan terugkeren ten dienste van de ontwikkeling aldaar. Solidariteit Vreemde Studenten is van mening dat het ministerie hier blijkt geeft van een totale onwetendheid in verband met de politieke toestand in de Derde Wereld. Inderdaad, gezien de steeds wisselende politieke regimes aldaar kan in feite geen enkele student uit die landen de garantie geven dat hij na zijn studies kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Dan komt de klap op de vuurpijl. Het ministerie wil eventueel wel K. zijn studies laten beëindigen maar dan moet hij wel het bewijs inleveren dat hij, na zijn studies toegelaten wordt in een ander land. Deze eis van het ministerie wordt niet door de wet voorzien.

Het is de eerste maal dat deze eis gesteld wordt, om welke (duistere) redenen dan ook. Feit is dat K. gediskrimineerd wordt en het moeilijker gemaakt wordt dan anderen.

WAT NU?

De vzw Solidariteit Vreemde Studenten, G. Rijckmans (senator) E. Glinne (volksvertegenwoordiger P. Galland en D. Hachez (advokaat hebben op 30 okt. 78 een dringend onderhoud aangevraagd met minister van Elslande, om in deze zaak klaarheid te brengen. Ondanks het dringende van het verzoek heeft de minister nog steeds geen gevolg gegeven.

NOG FEITEN

Via de vzw Solidariteit Vreemde Studenten bereikte ons ook de situatie waarin W. zich bevindt. W. is een zaïrees burger die in 1977 het slachtoffer werd van een repressiegolf in Zaïre. Zijn vader en zijn schoonbroer werden geëksekteerd. Zijn broer zit momenteel nog altijd in de gevangenis. Hijzelf werd van zijn vrijheid beroofd en werd opgesloten in mensonwaardige omstandigheden. Hij was ook het slachtoffer van folteringen. In sept. 77 verkreeg hij een paspoort en een visum voor België, waar hij arriveerde in een toestand van lichamelijke, morele en geestelijke aftakeling, waar hij nu nog de sporen van

draagt. Momenteel wordt W. in een ziekenhuis verpleegd o.a. voor een zenuwziekte.

Aanvankelijk verkreeg hij hier een voorlopige verblijfsvergunning, die om onverklaarbare redenen niet definitief werd gemaakt. Eind vorig jaar werd hem een uitwijzingsbevel betekend. Dit betekent dat W., volgens zijn advocaat om ongegronde redenen, teruggezonden wordt naar Zaïre. Gezien de politieke situatie aldaar, betekent dit dat zijn leven aldaar in gevaar is. Zijn advocaat wijst erop dat gezien de politieke situatie in België (deze regering is ontslagnemend) en de daaruit komende afwezigheid van parlementaire controle, de regering niet gemachtigd is beslissingen te nemen die de vrijheid en het leven van W. in gevaar kunnen brengen.

Het is duidelijk dat het geval van K. geen alleenstaand feit is. Ook W. wordt bedreigd met een terugkeer naar Zaïre, wat hem wel eens het leven zou kunnen kosten. Dit alles moet gezien worden in het licht van de verklaringen van Mobutu (Hij verweet de Belgische overheid een lakse houding t.o.v. zijn opposanten in België) en de bedenkelijke uitspraken van CVP-fraktieleider Blanckaert n.a.v. het Shaba-debat in de Kamer. Het ziet er naar uit dat de Mobutistische lobby weer stevig in het zadel zit en er voor zorgt dat de Belgische overheid slaafs de bevelen van de Grote Diktator opvolgt.

BRUSSEL:

EERSTE BIJEENKOMST VAN VRIJE RADIO'S.

Op zondag 14 januari hielden een 40-tal aanwezigen een algemene vergadering in het jeugdhuis van Vorst, over 'vrije radio's', ingericht door ALO (Association pour la Libération des Ondes). zie ook BPA/164.

Onder de aanwezigen: 'Radio Irradiés' d'Andenne; Radio Louvain-la-Neuve; Radio Brol (Université Libre de Bruxelles); Radio Actifs (Brussel); Radio 102 (Brussel); Radio Verte-Brabant Wallon; Radio Plus (Brussel) Radio Verte (La Roche); nieuwe radio's in de streek van Charleroi; provincie Luxemburg; en tenslotte Radio Salik (Quaregnon). De geschiedenis van de vrije radios in België begint bij een uitzending van Radio Eau Noire naar aanleiding van de strijd tegen de stuwdam in Couvin (deze uitzending werd volgens de presentators beluisterd door een 10.000 tal luisteraars), later begon men met uit te zenden naar Hoei en La Roche. Vervolgens verscheen Radio Louvain-la-Neuve die door 1.500 luisteraars verdedigd werd tegen de dreiging tot inbeslagname, na een oproep van een animator.

Radio-Irradiés zond gedurende een week uit op de vooravond van het nucleair referendum in Andenne. De eerste kontakten met de publieke instanties werden vorige week gelegd op uitnodiging van het Waalse Ministerie van Cultuur. Volgens een kabinetsattaché van het Ministerie is hun grote vrees "dat vrije radio's in handen zullen vallen van de publiciteit en de extremisten..." Radio Louvain-La Neuve diende een aanvraag tot erkenning in bij de minister van Kommunikatie, M. Defosset. Volgens de minister kan deze pas toegekend worden, na een eventueel akkoord tussen fanstalg en nederlandstalige ministerie van Cultuur. Uit de discussies bleek dat er nog heel wat vragen openblijven:

wat betekent een "lokale" radio in België, in vergelijking met de regionale of lokale zenders in Italië? Welke normen zullen er gehanteerd worden voor het bepalen van de programma's? Hoe sterk moet de zendkracht zijn? Het grootste deel van het debat handelde over het principe "geen publiciteit". Uiteindelijk werd dit vervangen door "geen publiciteit, behalve kleine aankondigingen van partikulieren". In de toekomst zal er een dossier gepubliceerd worden over "vrije radio's in België". Verder is er nog een "nationale dag van de vrije radio's" gepland, waarop alle zenders tegelijkertijd en in geheel het land op de antenne komen.

In Spanje zijn momenteel 160.000 arbeiders in staking voor loonsverhoging. De vakbonden eisen voor 1979 14 i.p.v. 11 %, zoals bij gouvernementeel decreet werd vastgesteld. De staking in de hotelsektor (70.000 personeelsleden) die vorige maandag begon, werd woensdag beëindigd, na een akkoord tussen patroons en syndikaten. In de metaalsektor zijn 66.000 arbeiders in staking: Chrysler (Madrid), Seat (Barcelona en Pamplona), Michelin (Vitoria) en Fasa Renault (Vigo Oreuse). In dit laatste bedrijf werd het werk slechts voor 4 u. stilgelegd; de 3 andere fabrieken zijn in staking gegaan. In de provincie Navarra hebben 30.000 metallurgiearbeiders het werk onderbroken gedurende 24 u. Nieuwe stakingen zijn aangekondigd: in de Ford-fabrieken van Valencia (10.000 arbeiders) voor 20 januari, en bij de Nationale Telefoonmaatschappij (56.000 bedienden over geheel het land) tegen 31 januari en 2 februari.

FLASH BUITENLAND.

SPANJE : 160.000 ARBEIDERS STAKEN VOOR LOONSVERHOOGING. (BPA-Liberation).

OOGGETUIGEVERSLAG UIT IRAN.

Van 1925 tot 1979 heeft de Pahlavi-dynastie over Iran geregeerd. Het heeft er alle schijn van dat die periode voorgoed voorbij is. Algemeen wordt verwacht dat de sjah niet meer naar Iran zal terugkeren. Het eerste doel van het massale verzet tegen de sjah is bereikt. Zal de eensgezindheid van de oppositie nu onttaarden in een machtsstrijd? Een burgeroorlog?

In BPA 165 werd al een historisch overzicht gegeven van de jarenlange strijd van het Iraanse volk tegen de sjah. Hier de volgende aflevering.

DE STUIPTREKKINGEN VAN EEN DIKTATOR.

In juni 1979 heeft de sjah nog plechtig verklaard: "Niemand kan mij doen struikelen." Nu is het zover. Khomeini had in 1944 al een aanval op de monarchie gelanceerd en wilde een fundamentalistisch Islamitische staat oprichten. Hij werd echter in 1963 uit Iran verbannen; de sjah meende zo de invloed van de ayatollah te kunnen verzwakken. Hij zei: "Het Iranese volk misacht een man als Khomeini." Het ironische lot is wel dat veel van de voorbije onrust is voortgevloeid uit een persaanval juist op de persoon van Khomeini, en dat die nu klaar staat om het roer in handen te nemen.

Eerst waren er rellen in de stad Qom. Die gingen onopgemerkt voorbij. Maar al gauw sloeg de onrust over op het hele land. Blijkbaar was de opgekropte woede erg groot. Overal braken stakingen uit, de sfeer werd meer en meer geladen, de tijdbom tikte. De rijke Iranen hadden dat al vlug door: met haast en spoed brachten zij hun

geld naar het veilige buitenland. Vanuit Parijs blijft Khomeini oproepen tot stakingen, en verzet hij zich tegen een eventuele bemiddeling door koning Hoessein. Er is tussen hem en de sjah geen bemiddeling mogelijk, zo zegt hij. Tijdens de rouwperiode van 2 tot 12 december gaat geen dag zonder onlusten voorbij. De sjah wil de gemoederen sussen, en is bereid daarvoor de belangrijke oppositie-leider Sanjabi vrij te laten. De maatregel sorteert echter weinig effect. De onrust blijft aanhouden. De Amerikanen beginnen hun landgenoten uit Iran te evacueren, iets later volgt ook uit België zo'n "humanitaire" zending. Het weekend van 10 en 11 december wordt als beslissend aangekondigd. Meer dan een miljoen mensen komen op straat, maar de betoging verloopt biezonder gedisciplineerd en gewelddoos. De staking in de oliesektor laat zich van langsom meer gevoelen, Iran moet nu zelf olie gaan invoeren om tenminste de eigen behoefte te kunnen lenigen. De sjah heeft ondertussen zijn lesje wel geleerd. Hij weet dat zijn rijk op de laatste benen loopt, en begint onderhandelingen met oppositiefiguren; doch ook dat kan de onrust niet bekoelen. Ook de afkondiging van de noodtoestand kan dat niet. De VS overwegen een eventueel ingrijpen en sturen een vlootversterking, die voor anker gaat voor de Iranese kust. Ondertussen blijft de sjah zoeken naar een compromis-regering, en vindt hij uiteindelijk gehoor bij Bakhtiar, de 2de man van het Nationale Front. De geruchten dat de sjah het land zal verlaten nemen toe. Pas als de VS Bakhtiar goedkeuren en de sjah adviseren toch maar vlug het land te verlaten, neemt deze het besluit: hij zal weggaan. De betogingen tegen de sjah en de algemene onrust blijven voortduren. Er vallen nog altijd slachtoffers. De vicieuze cirkel van de

weken tevoren (betoging-slachtoffers-begrafenis-betoging) wordt wel doorbroken, maar toch: nog op 15 januari, als het vliegtuig van de sjah vertrekkensklaar staat, worden 6 kadetten van het leger neergekogeld als ze een betoging willen gaan vervoegen. De KP roept op tot gewapende strijd, en wil daar met Khomeini en het Nationale Front over praten. Khomeini weigert de regering Bakhtiar te erkennen, en heeft ondertussen een eigen regering klaar. Als de sjah dan uiteindelijk, wenend en met een kist Iraanse grond onder de arm vertrekt, barsten overal feesten los. Het eerste resultaat is bereikt, maar wat brengt de toekomst? Over deze en andere zaken hadden we een gesprek met een ooggetuige.

ANGST EN AGRESSIE.

"Ik ben twee keer in Iran geweest, telkens voor een dag of vier. De eerste keer was begin september. Ik geloof dat ik 6 of 7 september de grens Turkije-Iran ben overgestoken, al liftend. Ik was samen met een Hollands meisje, en we hadden met vrienden afgesproken aan het station van Teheran. We zijn in Teheran aangekomen, vrijdagavond om 8.30 u. Wat rondgewandeld, het was toen vrij rustig. Rond 8.45 u. was er een jongetje van 12 of 13 jaar dat met 3 woorden Engels duidelijk wist te maken dat er een uitgaansverbod was. We hadden dus nog een kwartier tijd om een hotel te vinden. We hebben wel 7 hotels afgelopen. Ofwel was het volzet, ofwel mochten we niet binne, ofwel geen meisjes binne, ofwel wilden ze ons enorm afzetten. Dat bracht een beetje paniek bij ons, het was bijna 9 uur. Toen begonnen we van het ene hotel naar het andere te lopen, maar de kerel die bij ons was raadde dat af. Het was ongeveer het gevaarlijkste wat we konden doen, elke verdachte beweging was riskant. Die kerel bleef bij ons, en in de hotels waar we aanbelden luisterde hij naar de radio. Een van de richtlijnen die daarlangs verstrekt werden was juist om -indien nog op straat- rustig te blijven en geen enkele verdachte beweging te maken.

Second communiqué

"With the decisiveness befitting a soldier and to the last drop of my life, I shall do all in my power to honour the sacred oath I took on the Holy Koran and the glorious flag of Iran to protect the country's independence, the Constitution and the Monarchy."

"Therefore, in the execution of my duties as the military governor of Tehran and its suburbs I shall remain staunchly committed to the principles of this oath and shall spare no effort to restore peace and order which are imperative for the life and safety of the citizens in the capital."

"Undoubtedly, patriotic, clear-sighted and God-fearing Iranians will assist me in this task. And although I am certain that I shall succeed in restoring order, I expect parents to explain the situation to their children and, where necessary, provide guidance."

"Obviously, those violating the martial law regulations will be dealt with most severely."

Als je soldaten ziet afkomen, rustig blijven, niet bewegen. We bemerkten nog wel andere mensen op straat, en ook het feit dat die kerel bij ons bleef -hij zou voor ons toch zijn leven niet riskeren?- gaf ons weer een beetje vertrouwen. Nergens binnen dus, totdat we per toeval op een jongerenhotel stootten, dat al van 4u. 's namiddags afgegrensd was. Ze heb ben speciaal voor ons opengedaan. We wilden dan direkt informatie winnen over de situatie, o.m. door te praten met een Afghaan die daar al een jaar werkte. De Iranese zelf hadden verschrikkelijk angst. Vooral na de betoging op die vrijdag. Eerst waren er officieel 32, dan 86 doden. Officieus waren het er 5000, dat heb ik uit verschillende bronnen, los van elkaar, gehoord. Het leger had gewoon met het machinegeweer op de massa geschoten. Er was een enorme angst voor wat zou komen, niemand durfde nog veel vertellen; misschien was het met een perskaart wel gelukt. Dan zijn we onze vrienden gaan opzoeken, en die hadden er helemaal ingezeten, de buurt rond het station was een van de hevigste gevechtspunten. Ze vertelden over brandende puinhopen, lopende massa's, paniek alom enz.. Dan zaten we vast in Teheran, we moesten een paar dagen wachten op een visum voor Afghanistan. De meeste bussen waren trouwens ofwel in beslag genomen, ofwel volzet -de plaatselijke bevolking kreeg voorrang. Ik heb na een dag of twee per toeval toch een ticket kunnen bemachtigen, en dan ben ik vertrokken. Ik heb achteraf de anderen teruggezien in Afghanistan. Op de bus, richting Afghanistan, ben ik beginnen praten met mijn buurman, een student, die Engels en Duits sprak, maar erop aan-

drong in het Duits te praten; men zou kunnen denken dat ik een Amerikaan was, en dat was van het ergste dat mij kon overkomen."

BPA: Hebben de Amerikanen serieuze redenen tot schrik gehad? Ja, debetogingen waren van in het begin al sterk anti-Amerikaans. Het is niet zo dat dat pas later zou gebeurd zijn, zoals sommigen schrijven. Bovendien had die student liever het Duits omdat er wel eens mensen van de SAVAK juist voor of achter ons zouden kunnen zitten."

BPA: was de grijpparm van De SAVAK werkelijk zo lang?

Ja. Ik heb cijfers gehoord dat wel één op tien ergens iets met de SAVAK te maken had. In Iran is trouwens, beter dan hier heb ik de indruk, geweten dat de SAVAK-mensen samen met de Turkse Grijze Wolven en de Argentijnse AAA door de CIA zijn opgeleid, met praktijk in Vietnam.

Ik heb dan achteraf met een andere medereiziger gepraat, die gebroken Engels sprak; hij bevestigde het cijfer van die 5000. Die kerel legde verder uit dat de huidige oppositie te maken heeft met de oliecrisis. Het is toen duidelijk geworden voor de Iranese bevolking dat Iran ontzettend welvarend zou kunnen zijn, maar dat het volk niet niet mocht meegenieten.

Daar is voor een stuk te wijten aan de welig tierende corruptie; ik heb een aantal in het Engels uitgegeven kranten gelezen, over de strijd tegen de corruptie. Dat was zogezegd de eerste toegeving van de sjah aan de oppositie. Maar het lag er v ingerdik bovenop dat strijd tegen de corruptie betekende: strijd tegen iedereen die zich tegen de sjah verzette. De uitzonderingstoestand was juist een mogelijkheid om dergelijke mensen te likwidieren.

Article 7: Officials who are responsible for law and order in the cities will have the authority to enter any house under suspicion and in case the owners prevent their entry, the officials will have the authority of forcing an entry to conduct their investigations.

Het was bv. een opvallend verschil tussen die krant van 10 dec. en die van een paar dagen tevoren (voor de Perscensur werd ingesteld, NVDR.) De perscensuur liet

Article 8: All papers that print articles against the government and government actions will be stopped and in case they print provocative stories the publishers and writers will be arrested.

artikels met duiding en kritiek niet toe, kranten waren nog slechts een opstapeling van kommuniquees en regeringsmededelingen. Achteraf dan heeft de sjah toegegeven: het corruptieonderzoek mocht ook op zijn familie gericht worden, maar 2 dagen later zat de hele familie in de VS, met het geld erbij. Alleen de sjah met vrouw en kinderen en nog een paar anderen bleven achter."

BPA: Waarom zijn er al niet eerder onlusten uitgebroken, als de bevolking al sinds de oliecrisis hoe de zaak in mekaar zat? "De ops tand is vooral gegroeid vanuit de universiteiten; dan is de zaak sterk omgeslagen en een religieuze beweging geworden. De reden daarvoor is de volgende: de Islam, die als enige godsdienst geldt, en zo'n beetje met de idee dat de Islam de hele wereld moet veroveren. Dat is het middel geweest om de bevolking te benaderen. Khomeini nu, te vergelijken met onze paus maar die heeft minder impact, is, door zijn verbanning een soort martelaarsfiguur geworden. Feit is ook dat de onderdrukking zo sterk was, dat de religie de enige uitweg was om mekaar te vinden in de oppositie. In Iran is het religieuze motief echter niet het enige. Het is Khomeini die de impact heeft op de bevolking: als hij zegt: ik wil morgen 2 miljoen mensen op straat, dan gebeurt dat. De kanalen echter waarlangs de mobilisatie gebeurt

dat zijn de oude economische handelswegen. Daarbij is de Bazaar (handelscentrum van Teheran, NVDR.) een centraal gegeven. Het is een traditioneel gegeven, eeuwen oud, met nog heel wat ongeschreven wetten; een clan, te vergelijken met de mafia wat het concept clan betreft. Die hebben de kontakten met de dorpen: daar worden de opdrachten uitgedeeld, het handwerk wordt daar gemaakt om in de bazaar te worden verkocht. De bazaar heeft een grote macht en beheerst veel van het economische leven. De sjah heeft die macht willen ondermijnen door fiskale stelsels in te voeren, maar het is hem niet gelukt. Ook de multinationals hebben het niet gekund. De 'leiders' in de bazaar hebben dat niet genomen en zijn gemene zaak gaan maken met de religieuzen, en zo komt Khomeini aan veel macht. Als die mensen echter niet meer willen, dan verlist Khomeini veel van zijn invloed. Zijn moreel gezag zou blijven, maar hij zou niet meer zoveel kanalen hebben om er iets mee te doen. De bazaar heeft wel macht, maar geen morele im-

pakt. De twee hebben mekaar dus nodig. Nu de sjah weg is, zouden daar wel eens strubbelingen kunnen ontstaan, een soort machtsstrijd."

BPA: velen zeggen dat de macht van Khomeini hoofdzakelijk te danken zou zijn aan zijn radikale konsekwente houding...

"Die houding bewijst dat Khomeini verstand heeft van strategie. De macht die hij heeft weet hij ook te hanteren. Die macht heeft vanzelfsprekend ook met de Islam te maken. Het fanatisme van de Islamiet m.b.t. zijn eigen geloof is onvoorstelbaar. Dat is ook het gevaar voor de toekomst: elke niet Islamiet zou er wel es naast kunnen vallen. Eventuele hervormingen zouden wel es alleen de Islam profijt brengen. Khomeini wil alleszins een religieuze staat opbouwen, de Koran wordt de grondwet."

BPA: Khomeini heeft verklaard dat links bewegingsvrijheid zou krijgen?

"Eerst zien en dan geloven!"

"Op de terugweg dan, vanuit Indië

door Iran, -dat was begin december werden we voor Teheran door de politie tegengehouden. Na enige tijd mochten we dan toch verder. In Teheran zelf kwamen we dan in het spitsuur terecht. Stapvoets ging het verder. De sfeer was erg gespannen. Spontane opstoten e.d.: geen volk, maar één minuut langer een enorme demonstratie op diezelfde plaats, zonder overdrijven. We reden verder terwijl ze onze bus begonnen te bekogelen met zware keien. We waren echter nog net op tijd weg om erger te voork men. Enorme agressieve gezichten. Ondertussen was onze bus ook beschilderd met allerlei slogans en waren een paar ruiten gesneuveld.

Dat vind ik zelf erg belangrijk: de beweging was intussen enorm geëskaleerd, uitgegroeid tot een anti-imperialistische beweging, tegen de Amerikanen. In september waren angst en onwetendheid nog overheersend. Iedereen zei: zorg dat je hier zo vlug mogelijk weg bent. In december was de

agressie gewoon zichtbaar. Het fatalisme waarmee levens geofferd werden liet mij toen al verstaan dat de sjah nog hoogstens één maand had. Het is een paar dagen meer geworden. Het onvermijdelijke wastoen al heel duidelijk."

BPA: De toekomst?

"Sommige delen van de bevolking hebben niet veel te verwachten van een islamitische staat. Neem nou de Koerden. Sommigen onder hen hebben de sjah, ondanks hun linkse inspiratie, gesteund uit schrik voor de Islam-staat. De sterke bewustwording van de Koerden in Oost-turkije wordt zeker een faktor van belang. Nu de sjah weg is, komen de duidelijke meningsverschillen tussen de verschillende oppositiegroepen duidelijk naar voren. Feit is dat Khomeini de bevolking op zijn hand heeft en de zwaarste door-slag zal geven. Baktiar kan alleen aanblijven als het leger hem blijft steunen. Als er verdeeldheid komt, is dat de kans voor Khomeini om zijn slag te slaan."

STAKINGEN IN GROOT-BRITTANNIE : HET WERK VAN DE BASIS.

Het is dezer dagen bijna makkelijker geworden een overzicht te geven van wie (nog) niet staakt in Engeland, dan andersom. Naast de staking van de transportarbeiders, die het hele land dreigt te verlammen, hebben ook de opvoeders (tot jolijt van de scholieren), het spoorwegpersoneel, de ambulanciers en de onderhoudsdiensten van de watermaatschappijen het werk neergelegd. Ook alle overheidspersoneel legde voor 24 uren het werk stil. Van waar deze strijdbaarheid?

Al deze stakingen draaien rond looneisen, en dit is niet toevallig. Net zoals zijn conservatieve voorganger Heath heeft ook de huidige Labour-regering van Callaghan een anti-inflatieplan ontworpen. En hierin zit opnieuw een loonmatiging: geen loonstijgingen van meer dan 5%. Vrijwel onmiddellijk kwan er onverzoonlijke kritiek van vakbondszijde. Callaghan ging echter door, bracht zijn maatregelen op 13 december in het parlement ... en werd er in de minderheid gesteld. Hierdoor werd hij verplicht een essentiële maatregel te verwijderen uit zijn loonpolitiek: de sankties tegen de ondernemingen die loonsverhogingen toestonden van meer dan 5%. Met deze ingreep haalde hij nog net een (erg bont gekleurde) meerderheid.

Spijtig voor Callaghan en de zijnen kunnen de Britse onderdanen ook rekenen. In inflatoire tijden stijgen de prijzen immers met flink wat meer dan 5%. En als de lonen slechts met 5% mogen stijgen betekent dat weddeverlaging. En dat wordt niet geslikt door de britse werknemers. Niet van de conservatieve Heath-regering en niet van "hun" Labour-regering. En zelfs als de vakbondstop om loyaliteit vraagt met de Labour-regering, verandert dat geen moer. Want de vakbond is er, dankzij het systeem van "shop stewards" nog democratisch.

DS. 15/4/49

De lege rekken in deze supermarkt illustreren de ontwrichting van de leveringen en de hamsterwoede die wordt teweeggebracht door de Britse vrachtrijdersstaking. Op het bord op de voorgrond betreurt de directie «dat de voedselvoorziening onderbroken werd door arbeidsgeschillen». (foto upi)

DE SHOP STEWARDS.

"Shop Stewards" zijn de direkt gekozen vertegenwoordigers van arbeiders in de bedrijven. Een soort delegatie dus. Hun verkiezing gebeurt bij handopsteking, in een korte vergadering die vaak tijdens de werktijd belegd wordt. Dat gebeurt informeel, er ligt niets over vast: het zijn de ongeschreven rechten van de arbeiders in een fabriek. Een belangrijk verschil met onze delegatie ligt erin dat zij hun mandaat uitsluitend van hun mede-arbeiders krijgen; de vakbondsorganisatie heeft niet te oordelen over de kandidaturen. Zij kunnen ook onmiddellijk worden afgezet zodra zij hun rol van vertegenwoordiger van de arbeider niet behoorlijk vervullen. Daardoor zijn de shop-stewards uitermate "harde" onderhandelaars, en kunnen zij geen akkoorden sluiten tegen de wil van hun basis.

Er is echter meer: de shop steward haalt ook, en meestal wekelijks, het lidgeld voor de vakbond op. Hiervoor krijgt hij een commissie-loon van 7 à 10%. Daardoor heeft hij ook belang bij een hoge syndikalisatie; hij is vrijwel de enige recruteringsagent van de vakbond. Vandaar ook zijn sleutelpositie in de vakbond: zonder hen zou het lidgeld niet zo makkelijk binnenkomen en zou er minder ledenaanwasst zijn. De wekelijkse inningen hebben ook nog hun belang voor het contact met de leden: week na week kunnen deze hun gal spuien tegen de shop steward.

Met dergelijk direkt democratisch systeem kan men de werknemers moeilijk betuttelen. De shop steward is door zijn permanente afzetbaarheid sterk gebonden aan zijn basis; de vakbondsorganisatie anderzijds kan ook niet zonder deze sleutelfiguur. Vandaar ook het Britse verschijnsel dat landelijke of sektoriële CAO's meer en meer aangevuld worden met lokale overeenkomsten. Zo steeg bijvoorbeeld tussen 1955 en 1968 het gemiddelde uurloon voor handarbeiders met ongeveer een procent sneller dan het in CAO vastgelegde percentage.

Vandaar ook dat het ingrijpen van de regering in loonoverleg vroeger steeds tot belangrijke nederlagen heeft geleid. Heath die destijds maxima van 7 à 8% loonstijgingen vooropstelde moest stijgingen met 24% accepteren. Hij heeft dan ook gepoogd het democratisch karakter van het shop steward systeem om zeep te helpen met zijn beruchte Industrial Relations Act. Zonder veel resultaat evenwel: zijn regering kwam ten val met haar loonbeleid.

DE TRANSPORTARBEIDERS.

Met dergelijk systeem hoeft het niet te verwonderen dat ook Callaghan's plannen op veel verzet stuiten. Het grootste verzet kwam tot nog toe van de vrachtwagenchauffeurs. Zij verdienen gemiddeld 60 à 70 fr. per uur en eisen een verhoging van 22% om tot een maand-

loon te komen van een 20 000 fr. Naar Belgische normen erg onderbetaald; hier strijken vrachtwagenchauffeurs elke maand doorgaans 40 000 fr. op. Staken dus.

Binnen de kortste keren liep de voedselaanvoer van de warenhuizen in het honderd en komt bedrijf na bedrijf zonder grondstoffen te zitten: technische werkloosheid alom. De reacties zijn ook niet mals. In de pers wordt in hysterische bewoordingen "de tirannie van de vakbonden" aangeklaagd, er wordt vergeleken met de oorlogsdagen, men heeft het over dreigende hongersnood enz. Electoraal vormt deze stakingsgolf ook een buitenkansje voor de conservatieve oppositie. Handig inspelend op de wrevel veroorzaakt door de ongemakken van de stakingen, hamert men op wetsvoorstellen om de macht van de vakbonden te beknotten. Zelfs regeringswoordvoerders verklaarden al dat "men niet langer passief zal blijven tegenover de onmacht van de syndikale hiërarchie om aangegane overeenkomsten te doer eerbiedigen."

De repliek van de vakbonden is bekend: zij wensen niet op te draaien voor een economisch beleid gericht op het herstel van de winstkapaciteit. Dat hun looneisen overdreven zijn klinkt haast lachwekkend in een land waar 3% van de bevolking 60 % van de rijkdom bezit. En die 3 % zijn heus de vrachtrijders niet.

ECG

RECHTSZEKERHEID IN EUROPA. JOURNAL DES JURISTES DEMOCRATES.

In het laatste nummer van de ABJD (association belge des juristes démocratiques) komen de auteurs tot de conclusie dat de garantie van vrijheidswaarborgen, zoals die in de meeste nationale wetgevingen van Europa, en ook bij de geschillenbeslechting voor het Europese Hof zijn ingebouwd, meer en meer beperkt worden.

De auteurs baseren zich op een systematische analyse van houdingen, feiten, en tendenzen: er is de afwijzende houding van rechters t.o.v. arbeiders en syndicaten enerzijds, en hun houding van welwillendheid en begrip t.o.v. de patroons anderzijds; de specifiek negatieve en bevooroordeelde houding bij de behandeling van politieke gevangenen in Duitsland; er zijn in zowat alle landen de beroepsverboden; er is de wijze waarop concreet in België de sociale wetgeving onderwezen wordt.

Hoofdtthema is de analyse van het geval Claus Croissant, waarin de Franse regering er niet voor terugschrok deze laatste, tegen alle Franse rechtsprincipes in, onder druk van Duitsland uit te leveren. Democratie wordt steeds meer het opleggen van beperkingen en verbodsbepalingen; kritiek op rechtspraak krijgt strafrechtelijke gevolgen, en de band tussen 'recht' en 'macht' wordt steeds meer binden. Met deze gegevens en met hun conclusies analyseren de democratische juristen dan de rechterlijke principes zoals die theoretisch op Europees en op Verenigde Naties-niveau worden aangenomen. Het Europese Hof schrok er al verschillende malen niet voor terug de principes van de mensenrechten indirect te schenden door begrippen als martelingen of politieke gevangenen uit hun eigenlijke betekenis te halen.

De gevolgen van een Europese Eenmaking en van het bestaan van een Europees Hof, zijn eerder nadelig gebleken voor de beslechting van geschillen waarbij progressieve krachten betrokken waren. Het voornaamste resultaat van samenwerking op Europees vlak is dan ook de coördinatie van de repressie, de integratie van de respectievelijke politieapparaten, naar het voorbeeld van het terroristisch karakter van het Duitse politieapparaat. Een integratie waarvoor een parlementaire raadpleging blijkbaar nog niet nodig wordt geacht.

Journal des Juristes Démocrates
Gepubliceerd door de ABJD.
Nr. 19, te bestellen bij: Paul-Emile Jansonstr. 13
1050 Brussel.

NU : maandblad van de Jongsocialisten.

In de laatste editie van NU, het maandblad van de Jongsocialisten, krijgt de binnenlandse politiek veel aandacht. In het hoofdartikel stellen de Jongsocialisten dat de BSP enkel tot eventuele regeringsonderhandelingen kan toetreden op basis van een programma van antikapitalistische structuurhervormingen en dat de BSP geen regering met burgerlijke partijen mag vormen. Verder gaat men in het januari-nummer van NU na welke regeringsformules er zoal mogelijk zijn. De economische rubriek onthult hoe demagogisch de algemene eis voor belastingverlaging wel is. Het dossier is helemaal gewijd aan de monetaire toestand en wijst op het belang van het Europees Muntstelsel. De vrouwencommissie van de Jongsocialisten betuigt haar steun aan de "Gekke vrouwen van de Plaza de Mayo". Verder vraagt NU begrip voor de situatie van de marginalen in het onderwijs. Ook de jeugdcriminaliteit wordt in een breedvoerig artikel doorgelicht. Besprekingen van "Brel, een reconstructie" en van twee recente publikaties, nl. "De rechten van de dopper" en "Wegen naar zelfbeheer" en de vormingsrubriek "Roodschrift" (dit keer over de vervreemding) ronden deze uitgave van NU af.

NU kost 20 fr. per nummer. Een abonnement kost 150 fr. voor tien nummers. Een steunabonnement : 200 fr.
Storten op giro 000-0304249-57 van Jongsocialisten vzw, Keizerslaan 13, 1 000 BRUSSEL.

HET WERKTHEATER SPEELT MET DE DOOD.

Leuven, 19 januari, 20.30 U. Maar goed dat ik een plaatsje gereserveerd heb. De toneelzaal van het studentencentrum (STUC) is tot de nok gevuld. Ik ben wat blij dat ik de allerlaatste zitplaats kan inpalmen. Het spel kan beginnen: je moet er mee leven, door de Nederlandse groep Werktheater.

Een heel eenvoudig decor dat gedurende het hele stuk hetzelfde blijft: twee bedden en drie stoelen. Een ziekenhuiskamer met andere woorden. In het linkse bed de Heer Admiraal, tegen de 50; rechts ligt Frank, amper 18 lentes oud. De vrouw van Admiraal is net bij de dokter geweest en die heeft haar duidelijk laten verstaan dat ze voor haar man niet te veel hoop meer moet hebben. Het bezoek is aangebroken. Mevrouw Admiraal is de kluts kwijt en verzint vlug een leugentje om haar huilerige toestand te verklaren. Toch vermoedt de man iets. Hij probeert zichzelf wijs te maken dat ie geneest, maar als de dokter komt zeggen dat er een foto van zijn hersenen gemaakt zal worden, betekent dat voor hem zoveel als een harde konfrontatie met de werkelijkheid. Hij zou echter zo graag nog het huwelijk van zijn zoon meemaken, die trouwt immers speciaal voor hem in de kerk. Hij mag er niet naar toe, medisch niet verantwoord heet dat. Hij gaat toch, op eigen risico. Triomferend keert hij die avond terug in het ziekenhuis, en vertelt zijn heerlijke belevenissen. Hij is wel een zoon kwijt, maar wetend dat hij het pand niet meer zal verlaten heeft hij in Frank een nieuwe zoon gevonden.

Frank is de karikatuur van de adolescent: 18 jaar, humoristisch, onbezonnen in zijn uitlatingen, uitgesproken onvolwassen. Ook hij bouwt luchtkastelen om de realiteit wat meer leefbaar te maken. Zo wil hij een meisje dat hij nauwelijks kent als zijn verloofde laten doorgaan. Een slag in de lucht natuurlijk. Zijn haaruitval doet hem beseffen dat ook zijn toestand verslechtert. Maar Frank en Admiraal vinden mekaar: ze zullen mekaar steunen in de strijd op leven en dood. Aangrijpend stuk, zonder twijfel. Zowel omwille van de thematiek, de sterke dialogen als omwille van de uit-het-leven-gegrepen-situatie.

Toch blijft ik zitten met een paar vragen. Wat is de uiteindelijke bedoeling van het stuk? Meevoelen met de personages? Dat kan prima. Of is het de bedoeling de mensen aan het denken te zetten? Dan is het resultaat minder. In gesprekken achteraf bleek bv. dat heel wat mensen het getoonde irrationeel bleven vinden, o.m. door de soms karikaturale tekening van de karakters (bv. de bitsige hoofdverpleegster). Zulke opmerkingen brengen het publiek eerder bij "het is overdreven" dan bij "is onze stervensbegeleiding zo fout?".

Laatste puntje: het stuk wordt gekenmerkt door de afwezigheid van beweging. Het is een luisterstuk. Dat het niet gaat vervelen, 7kwartier lang, is een verdienste op zich. Maar als het nu eens een radio-luisterspel werd? Je zou de (soms fantastische) mimiek missen, maar met stem kan ook heel wat! Werktheater heeft het medium toneel niet ten volle uitgeput en zo de kans laten liggen om echt groots theater te maken. Maar toch, als je even tijd hebt... het kan de vergelijking met de meeste Vlaamse produkties makkelijk doorstaan.

AUTOGESTIONE: TRIMESTRIEL TIJDSCHRIFT VOOR ANARCHO-SYNDIKALISTISCHE AKTIE

Autogestione is een nieuwe Italiaanse publikatie van anarcho-syndikalistische groepen in verscheidene Italiaanse steden (Milano, Bologna, Firenze, Bergamo, enz.).

De bedoeling van dit tijdschrift is een instrument te zijn tot analyse, contact en discussie die de anarcho-syndikale beweging moet versterken en een aanzet zijn tot de heroprichting van de 'Unione Sindacale Italiana'.

De uitgave is zeer verzorgd (in boekvorm) en telt 94 blz. De volgende rubrieken komen achtereenvolgens aan bod:

a) maatschappij-analyse

- hoe zijn de klassen samengesteld?
- hoe verhouden deze klassen zich?
- herstel van het kapitalisme
- mechanismen van verrijking
- productie/werk/organisatie
- financierend kapitaal

b) Het gemeenschappelijk stellen van ervaringen

- strijd/alternatieve ervaringen/vraagstellingen
- naar buiten brengen van debatten en organisatievormen
- gegevens op nationaal vlak

c) Vorming en debat

- historische ervaringen van het anarcho-syndikalisme
- uiteenzetting van de 'postulaten'

- debat over de verhouding tussen arbeidersstructuren en 'beweging', tussen klasse en massa
- syndikale informatie en documentatie (kontrakten, e.d.)
- over autonomie
- over de andere sociale bewegingen
- d)theorie
- over zelfbeheer/libertair communisme
- over revolutie
- over democratie
- over federalisme
- documenten

In dit nummer artikels over o.a. de geschiedenis van de arbeidersbeweging, waarin het anarcho-syndikalisme gesitueerd wordt; de strijd van het verplegend personeel en de scholen, als voorbeeld van autonome niet-syndikale actie en organisatie; de staking van de benzinepomphouders in Barcelona; de aanval van het patronaat en een tegenstrategie; de klasse-verhoudingen in Milano; revolutionair syndikalisme, anarcho-syndikalisme, industrialisme, zijn de vakbonden verraders? De oorsprong van het anarcho-syndikalisme in Catalonië en de anarchisten en de arbeidersbeweging na de val van het fascisme in Spanje. Recensies en een bibliografie besluiten deze eerste uitgave.

Te bestellen: Massimo Varengo - Casella Postale 4255
20100 Milano - Italia
PCR: CCP 10023208 - Milano
abonnement: 4 nrs 15.000 Lire

PERSMEDEDELING VAN DE GROEPSPRAKTIJK HOBOKEN.

Twee maanden na de controle-bloedonderzoeken zijn de resultaten van de loodwaarden bij Hobokense schoolkinderen aan de huisartsen doorgegeven. De dokters van de groepspraktijk wensen er vooraf tegen te protesteren dat dit langdurig achterhouden van informatie kadert in de overheidspolitiek van het volk zo weinig mogelijk gegevens te verstrekken en de zaak op de lange baan te schuiven.

Wij denken dat een bijeenroeping van het medisch gemeentelijk onderzoeksteam voor een studie van het geheel der resultaten nodig is. Een voorlopige en gedeeltelijke analyse van onze patiëntjes toont een algemene lichte verlaging van Lood en Fep gehaltes waarschijnlijk ten gevolge van de pijnlijke behandeling en langdurige verwijdering van deze kinderen. Enkele van de ernstigst getroffen patiëntjes werden niet gekontroleerd. Op 35 beschikbare controles bleven zes patiënten in de risikoklasse II hetgeen een licht tot matig risico op loodvergiftiging betekent. Net zoals vroeger zijn vooral de kleuters en kleinste kinderen het ernstigst aangetast, en dat op het moment dat hun zenuwstelsel in volle ontwikkeling is. Zoals bekend zijn de FEP stoffen erg toxisch voor het zenuwstelsel. Er werden nu, ondanks een negen maanden durende behandeling van deze stof nog cijfers gemeten van 240 daar waar het normaal lager is dan 87. Ook voor lood zijn er nog patiëntjes met meer dan 50 microgram waar het normaal beneden 20 microgram is.

De dokters van de groepspraktijk waarschuwen dat deze cijfers nog gevaarlijk hoog liggen en vragen zich af wat het gaat zijn als de stilaan onhoudbare verwijderingsmaatregelen zullen wegvallen. Vermits het Ministerie van volksgezondheid sinds juni 78 weigert luchtmetingen bekend te maken kunnen wij ons over de evolutie van de looduitwaseming slechts een idee vormen door te luisteren naar wat de arbeiders van de metallurgie daarover meedelen. Dat de gezondheid van deze arbeiders geenszins verbeterd weten we uit eigen ervaring van steeds nieuwe loodvergiftigingen onder deze arbeiders. Wij eisen dan ook: Tweewekelijkse publikatie van de resultaten

van de luchtmetingen. Nieuwe meetposten in Karel van de Woestijnestraat tegenover Harris II. Aanstelling team deskundigen, arbeiders en technici die FULL TIME aan sanering in het fabriek werken en regelmatig, elke twee weken, de bevolking inlichten over de vorderingen van de werken.

VZW GENEESKUNDE VOOR HET VOLK
GROEPSPRAKTIJK HOBOKEN.

"VROUWEN, ALS HET AAN ONS
LIGT."

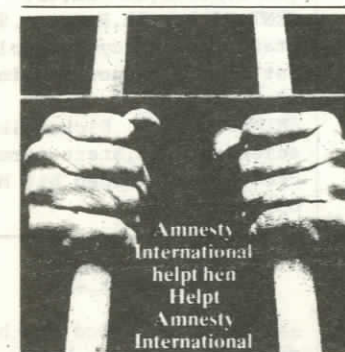
Vooraf een woordje over de groep die dit stuk brengt nl. PROLOOG: deze toneelgroep, afkomstig uit Eindhoven, bestaat uit een dertigtal mensen. Gedurende enkele maanden werd gesproken met vrouwen van verschillende maatschappelijke afkomst en op basis hiervan worden teksten en liederen geschreven en ingestudeerd en werd een decor in mekaar getimmerd. De achtergrond van het stuk: vrouwen moeten zich onafhankelijk van mannen organiseren om uit hun onderdrukking te geraken.

Een toneelstuk over deze problematiek brengen op een dergelijk hoog niveau als "Vrouwen,..." is zeker een zeldzaamheid te noemen. In het toneel zelf worden vóór en na iedere scène bindliedjes ingelast, waarvan vorm en inhoud degelijk geïnspireerd zijn en soms wel doen denken aan de maatschappijkritische muziek van BOTS.

De menselijke, alledaagse situatie van het stuk spreekt erg aan. Doorheen het verhaal kan men echt meemaken hoe een vrouw geconditioneerd wordt tot haar typisch "vrouw-zijn". Ze kan zich hieruit alleen losmaken door uit zichzelf kracht te putten en steun te zoeken bij de haar omringende vrouwen.

Een duidelijk pluspunt is, dat PROLOOG erin slaagt duidelijk te maken waar het precies om gaat. Niet door herhaaldelijk gebruik van "kerk- en kapitaal" slogans. Wel door het uitbeelden van een aantal herkenbare situaties van alledag, thuis en op het werk.

OPROEP TOT DE LATIJNS-AMERIKAANSE BISSCHOPPEN.

Vandaag, maandag 15 januari 1979, roept Amnesty International de Rooms katholieke bisschoppen van Latijns Amerika op om persoonlijk tussen te komen in individuele gevallen van politieke gevangenen, gefolterden, vermisten en ter dood gebrachten overal in het continent.

De oproep van AI zit vervat in een boodschap aan de op til staande Derde Algemene Conferentie van Latijns-Amerikaanse bisschoppen die zal plaatshebben in Puebla, Mexico, en begint op 26 januari 1979.

AI verklaarde dat ten minste 17 000 politieke gevangenen vastgehouden worden in Latijns-Amerikaanse gevangenissen en strafkampen; voorts meldt AI dat gedurende de laatste tien jaar minstens 30 000 mensen vermist zijn of terechtgesteld wegens politieke redenen, en dit over geheel het continent.

"De systematische praktijk van willekeurige hechtenis, ontvoering en foltering heeft een schrikbarende tol geëist: duizenden zijn misvormd en invalide geworden tengevolge van willekeurige en wreedaardige behandeling, ontelbare gezinnen zijn gescheiden of behoeftig geworden", aldus AI.

In deze context meent AI dat de verwijzing naar de mensenrechten zoals die tot uitdrukking kwam in de verklaring van Zijne Heiligheid Paus Johannes-Paulus II, naar aanleiding van de 30e verjaardag van de Universele Verklaring van de Mensenrechten, welgekomen is. De Paus sprak zich uit tegen "het gebruik van lichamelijke en geestelijke foltering zoals dit toegepast wordt op gevangenen of politieke dissidenten"; hij zei hierbij dat het "in bewaring stellen" van personen en politieke redenen, en acties waarbij materiële winst beoogd wordt, "op dramatisch wijze het gezinsleven en de sociale structuur aantasten".

In een document dat verspreid werd onder alle bisschoppen die de bijeenkomst zullen bijwonen, verklaart AI dat in "sommige gevallen plaatselijke herders, kerkelijke gezagsdragers en lekenorganisaties de enige stem geworden zijn die overblijft om te spreken namens de slachtoffers van foltering en namens de gezinnen van de vermisten of van zij die omkwamen".

"Dit werk van de Kerk, dat op vele momenten in gevaar gebracht is door vergeldingsmaatregelen en politieke lasterpraat, is erin geslaagd levens te redden en erge inbreuken op de mensenrechten aan de kaak te stellen die anders niet aan het licht zouden komen", aldus AI. "In sommige landen echter bleef de kerkelijke overheid op onverklaarbare wijze spijtig genoeg het stilzwijgen bewaren."

"In Latijns Amerika", aldus nog AI, "wordt het misbruik van de noodwet beschermd, net als de verspreiding van paramilitaire organisaties, voor wiens ondernemingen de regeringen weigeren verantwoordelijkheid op te nemen, en in sommige gevallen zelfs de rechtvaardiging van geweld in naam van de waarden van de kristelijke samenleving."

AI verzet zich zonder meer tegen willekeurige vasthouding en terechtstelling die de bedoeling hebben politieke dwang uit te oefenen, zowel via regeringsinstellingen als via andere.

AMNESTY INTERNATIONAL VLAANDEREN vzw
Blijde Inkomststraat 98
3 000 LEUVEN.

STOP DE HEKSENJACHT.

Sinds zeven jaar worden in de Duitse Bondsrepubliek de fundamentele mensenrechten, door de invoering van "Berufsverbote", verkracht. Meer dan 4.000 personen werden hierbij reeds getroffen, terwijl de handel en wandel van ruim 2 miljoen mensen door de politiediensten werden doorgelicht.

Het Belgisch Komitee tegen de Beroepsverboden wenst de aandacht van de openbare opinie te vestigen op één van de vele gevallen, dit van HELGA KRUGER uit Wuppertal, onderwijzeres in de Hauptschule Tesche, die op 18 mei 1978 door een "Berufsverbote" werd getroffen.

Helga Kruger was een lerares wiens toewijding door haar leerlingen en hun ouders op prijs werd gesteld. Minder door de overheid echter gezien deze, ondanks zij moest erkennen dat er inzake vakkenis op Helga Kruger niets aan te merken viel, besloot haar uit haar ambt te ontheffen.

Het argument om tot deze broodroof over te gaan was de bewering dat Helga Kruger tussen 1968 en 1975 lid was van de legale Duitse Kommunistische Partij en tijdens deze periode aan vergaderingen en congressen had deelgenomen.

Herhaalde protesten tegen deze maatregel o.m. petitjes uitgaande van haar collega's, leerlingen en de ouders van haar studenten, blijven tot vandaag onbeantwoord. Het door haar Juridische raadgever op 19 juni aangekend beroep werd zelfs op 7 juli jl. onontvankelijk verklaard.

Om Helga Kruger in haar eer te herstellen, t.t.z. haar beroep uit te oefenen en haar in de gelegenheid te stellen de kinderen te onderwijzen is een uitgebreide internationale solidariteitsactie dringend noodzakelijk.

Het Belgisch Komitee tegen de Beroepsverboden uit het Gewest Gent heeft besloten aan de solidariteitsactie met Helga Kruger haar medewerking te verlenen. Meer dan 1.000 personen, onder wie 300 leden van het Onderwijzend en wetenschappelijk personeel van de Rijksuniversiteit Gent, ondertekenden in die zin reeds een petitie.

Het "Syndicat National de l'Enseignement Supérieur" (SNESUP) uit Frankrijk, schreef namens haar 11.000 leden uit het Hoger Onderwijs aan de Staatskanselarij te Dusseldorf.

Namens zijn 45.000 leden richtte het A.C.O.D. Onderwijs zich eveneens tot de Ministerpresident van de Land Nordrhein Westfalen met het verzoek het "Berufsverbote" tegen Helga Kruger ongedaan te maken.

Voeg ook uw stem bij deze protesten. Neem contact op met de Vlaamse Vleugel van het Belgisch Komitee tegen de Beroepsverboden: MARCEL DESITTERE, ONDERBERGEN 51, 9.000 GENT.

PERSMOTIE VAN DE BELGISCHE JEUGDBOND VOOR NATUURSTUDIE.

Betreffende bescherming van de Langdonken (Langdorp-Herselt natuurgebied met wetenschappelijke waarde.

- Hiermede verzoekt de Belgische Jeugdbond voor Natuurstudie in congres te Aarschot (van 26 tot 31 dec 1978) de bevoegde ministeriële overheden (minister van Nederlandse Cultuur, staatssecretaris voor ruimtelijke ordening, de minister van volksgezondheid, het gezin en het leefmilieu, het ministerieel comité voor Vlaamse aangelegenheden) drastisch op te treden tegen de aanslagen op het uiterst waardevolle gebied de Langdonken te Herselt, te weten:

- o.m. onwettige verblijven in de gebieden aangeduid als gebied met wetenschappelijke waarde en natuurgebied op de gewestplannen Herentals-Mol en Aarschot-Diest (Langdorp gedeeltelijk);
- uitgraven van vijvers;
- storten van vuilnis;
- het leggen van wegen dwars door rietland en bronbosjes;
- bevuiling van de meersen door de Herseltse loop bij hoge waterstand van de Grote Nete (maart 1978).

- Tevens steunt dit B.J.N.-congres de aanvraag van de Regionale vereniging Natuur en Landschap om deze zone te klasseren als landschap.

BELGISCHE JEUGDBOND VOOR NATUURSTUDIE vzw
Sekret.: KORTRIJKSEPOORTSTRAAT 58, 9 000 GENT.